

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 12. ledna 2021 v trestní věci obžalovaného **J. J.**, nar. XXXX ve XXXX, osoby samostatně výdělečně činné, trvale bytem XXXX, XXXX, o odvolání obžalovaného a státního zástupce proti rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 1. 7. 2020, č.j. 21T 107/2019-279,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného a státního zástupce **zamítají**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přečinem nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku (skutek uvedený pod bodem 1) a zločinem těžkého ublížení na zdraví ve stádiu pokusu podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku a § 21 odst. 1 trestního zákoníku (skutek uvedený pod bodem 2), kterých se dle skutkových zjištění soudu I. stupně měl dopustit tak, že
  - 1) v přesně nezjištěné době nejpozději dne 4. 4. 2019 od jemu zcela neznámé osoby v Brně za částku 5.000 Kč zakoupil jednoranovou pušku - flobertku ráže 6 mm ME Flobert court tuzemského výrobce Spielberg Brno, typ 200F "Carbine", vyr. č. 2-17-00-0764, která byla opatřena úst'ovým tlumičem hluku výstřelu, na které byly zaslepeny zavařením příčné otvory na spodní straně hlavně v místě nábojové komory původně sloužící k odvodu přebytečných spalných plynů, v níž nábojová komora byla prodloužena pro náboje ráže .22 Long Rifle, kterýmižto úpravami došlo ke zvýšení účinnosti zbraně tak, že kinetická energie střely mnohonásobně převyšovala 7,5 J, byla tedy podstatně zvýšená energetická účinnost zbraně, obžalovaný si byl charakteru uvedené úpravy provedené na zbrani vědom, takto upravená zbraň spadá do kategorie C ve smyslu § 6 dle zákona č. 119/2002 Sb., zákon o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů, přičemž úst'ový tlumič hluku výstřelu, je zakázaným doplňkem zbraně kategorie A ve smyslu § 4 písmeno c) citovaného zákona a tuto střelnou zbraň spolu s tlumičem měl obžalovaný v místě svého bydliště, kdy ji opakovaně využíval ke střelbě až do 17. 6. 2019, kdy zbraň s tlumičem vydal policejním orgánům, přičemž obžalovaný nikdy a ani v té době nebyl držitelem žádného zbrojního průkazu nebo zbrojní licence,
  - 2) dne 17. 6. 2019 v době kolem 20:00 hodin na základě hluku způsobeného startováním motocyklu u garáže na parcele č. 1795 na ulici Gagarinova v Břeclavi - Poštorné vystřelil z vyvýšeného místa, ze zbraně s tlumičem konkretizované v bodě 1. výroku rozsudku, přičemž o upraveném charakteru zbraně věděl, když střelnou zbraň držel ve výšce více než 3 metry nad zemí, ze zahrady svého rodinného domu XXXX, XXXX směrem k uvedené garáži odkud vycházel hluk, jenž

151/2021

obžalovaného rušil, celkem tři střely, přičemž byl při střelbě od uvedené garáže vzdálen nejvýše 35 metrů, a to přesto, že věděl, že u garáže se nacházejí osoby, kdy jedna z nich jej na svou přítomnost upozornila po druhé střele křikem "kdo to tady střílí, když jsou zde děti", kdy se u garáže v době prvních dvou výstřelů nacházeli L. M., narozená XXXX, M. G., narozený 4 XXXX a jeho dva nezletilí synové ve věku XXXX a XXXX let, M. G. s oběma syny od garáže po druhém výstřelu odešel a zůstala zde pouze sedící poškozená L. M., které poslední třetí střela prolétla kolem hlavy a dopadla ve výši 127 cm do polystyrenové výplně na levé křídlo otevřených vrat garáže, kdy všechny tři střely byly plně způsobilé ke vzniku nejméně vážného zranění v oblasti hlavy, krku, hrudníku či břicha a zcela reálně hrozilo, že střela pronikne do dutiny lebni, také reálně hrozilo nezvratné poranění oka, masivní krvácení z cév krku, dušení, zástava srdce či poranění důležitých vnitřních orgánů jako plic, srdce, jater, velkých cév a podobně, v krajním případě hrozil i vznik smrtelného poranění, přičemž obžalovaný si musel být vědom toho, že opakovanou střelbou s uvedenou zbraní směrem ke garáži, u které se nacházelo několik osob, může těmto osobám způsobit závažná zranění shora popsaná, s čímž byl srozuměn, avšak k takovému následku spočívajícímu ve shora popsaných vážných zraněních nedošlo jen dílem náhody.

2. Za shora uvedenou trestnou činnost byl obžalovanému uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 3,5 roku se zařazením do věznice s ostrahou a dále trest propadnutí věcí, blíže specifikovaných ve výroku napadeného rozsudku.
3. Proti rozsudku podal odvolání státní zástupce a obžalovaný.
4. Státní zástupce odůvodnil podané odvolání tak, že je učiněno v neprospěch obžalovaného a směřuje proti všem výrokům napadeného rozsudku. Státní zástupce se ztotožnil se skutkovými závěry soudu I. stupně, domnívá se však, že pod bodem 2) napadeného rozsudku byl skutek nesprávně právně posouzen, kdy dle jeho názoru naplňuje znaky zločinu vraždy ve stádiu pokusu podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku ve spojení s § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Během hlavního líčení byla objektivizována vzdálenost, z níž měl obžalovaný střílet, na základě ohledání místa činu, a to na maximálně 35m a pokud tedy z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví balistika vyplývá, že při střelbě z této vzdálenosti byla střela způsobilá ke vzniku vážného, v krajním případě i smrtelného poranění, pak objektivně L. M. hrozilo usmrcení. Pokud hrozil vznik smrtelného poranění, pak se nelze ztotožnit s užitou právní kvalifikací, když bylo pouze otázkou náhody, jak obžalovaný poškozenou zasáhne, a muselo mu být zřejmé a musel být s tím i srozuměn, že výstřel může způsobit nejen těžké ublížení na zdraví, ale také smrt třetí osobě a následek závisel pouze na okolnostech zcela mimo jeho vůli, neboť věděl, že v místě, kam střílel, se pohybovali lidé a neměl přesný výhled. Státní zástupce se tak domnívá, že došlo ke změně skutkového podkladu v rámci řízení před soudem, a to k upřesnění vzdálenosti, z níž bylo stříleno, a proto měl soud I. stupně postupovat dle ustanovení § 222 odst. 1 trestního řádu a věc předložit Vrchnímu soudu v Olomouci k rozhodnutí o věcné příslušnosti.
5. Obžalovaný podal odvolání do výroku o trestu, vině, i dalších navazujících výrocích a odůvodnil ho tak, že rozsudek považuje za nesprávný pro neúplnost skutkových zjištění a pochybnosti o správnosti skutkových zjištění. Zopakoval svoji obhajobu z řízení před soudem I. stupně, kdy od počátku popíral, že by se předmětných skutků dopustil, nikdy nestřílel po lidech, natož aby tak činil v úmyslu někomu způsobit těžkou újmu na zdraví, rovněž popřel, že by věděl o tom, že tlumič hluku výstřelu je zakázaným doplňkem zbraně, popřípadě provedl na zbraní nedovolené úpravy a o takových úpravách věděl v tom smyslu, aby mohl dovést závěr o zvýšení účinnosti zbraně. Dle jeho názoru se nepodařilo vyvrátit jeho obhajobu v tom smyslu, že kupoval tzv. lepší vzduchovku. Skutečnost, že zkusil vystřelit i delší náboj k naplnění subjektivní stránky dle jeho názoru nemůže stačit a rovněž nelze dovést závěr, že by si zbraň se zakázaným doplňkem pořizoval záměrně. Je také nelogické, aby si pořizoval takovýto doplněk, když chtěl střelbou strašit ptáky, proč by pak užíval pušku v tichém provedení. Poukázal také na rozpory spočívající v tom, že střelba měla být slyšena přibližně 30m, přičemž měl být použit zakázaný doplněk - tlumič hluku. Svědci M. a G.

151/2021

popisují zvuk výstřelu každý jinak, věrohodnost jejich tvrzení je sporná vzhledem k závěru, že měl střílet s úst'ovým tlumičem a zpochybnil závěr, že by svědci mohli hluk tvrzeného výstřelu slyšet. Jelikož svědek G. měl po druhém výstřelu vidět spadnout větvíčku, pak je evidentní, že nemluví pravdu, neboť soud učinil závěr, že všechny tři výstřely byly učiněny krátce za sebou a musely být vedeny stejnou osobou ze stejného místa, což však neobstojí při konfrontaci s tím, jak soud určil místo střelby a dráhu střely. Dále poukázal obžalovaný na rozpor ve výpovědi svědka M. a V., kdy rozdílně vypovídali ohledně způsobu, jak byla předána, resp. jak byla získána střela svědkem V., neboť svědek M. uvedl, že ji předal a svědek V. uvedl, že si ji vzal, když ležela na zemi. Obžalovaný se rovněž domnívá, že odborné vyjádření ohledně charakteru nalezeného kovu nevede k žádnému jednoznačnému závěru, individuální znaky se nezachovaly, a proto nelze bez důvodných pochybností určit, že se jednalo o výstřel ze zbraně obžalovaného. Nebylo provedeno žádné další zkoumání ohledně skutečnosti, zda stopu na vratech garáže lze považovat za výsledek střetu střely a garážových vrat. Není blíže zadokumentována stopa, kterou měla zanechat střela v obložení, navíc svědek M. uvedl, že v předmětný den s výplní vrat manipuloval, tudíž není vyloučeno, zda sám nějakým způsobem výplň nedeformoval. Dle jeho názoru tedy není vyjasněno, kam přesně měla střela dopadnout, tedy zda proletěla svědkyni M. kolem hlavy. Za situace, kdy v odborných vyjádřeních policie je výslovně uváděno, že stanoviště střelce, měření energie střely, zjišťování přesnosti střely a rychlosti bylo provedeno mimo rozsah akreditace, pak nutně uvedené musí vést k pochybnostem o jejich správnosti. Odborné vyjádření ohledně kinetické energie střely ze dne 28. 8. 2019 je pak nepřezkoumatelné, není zřejmý mechanismus výpočtu. Obžalovaný rovněž odmítl závěr o tom, že by bylo prokázáno, že reagoval na základě hluku způsobeného startování motocyklu, kdy navíc ho slyšení svědci označovali za člověka, kterému stále něco vadí a že si stěžoval na hluk již dříve. Tíživ svědci pak uvedli, že zaregistrovali střelbu v okolí garáže již významně dříve, než on si zajistil zbraň. Svědkyně P. mu přičítala jednání, které se zjevně neprokázalo. Dále uvedl, že soud nesprávným způsobem vyhodnotil kovový předmět - fragment nemagnetického kovu, který byl nalezen na jeho pozemku na střeše přístřešku na kola, kdy soud uzavřel, že nelze vyloučit, že pochází z olovené střely a hodnotí jej jako podpůrný důkaz pro závěr o prokázání skutku, byť uvádí, že u nalezených prázdných nábojnic, není možné zjistit, kdy byly vystřeleny. Dle jeho názoru nalezený fragment na jeho pozemku musí být důkazem, že byla vedena střelba na jeho pozemek a nikoliv z jeho pozemku. Závěrem obžalovaný navrhl, aby byl zproštěn dle ustanovení § 226 písm. c) trestního řádu, což následně bylo modifikováno u veřejného zasedání tak, že za držení zbraně, by měla být věc postoupena k projednání jako přestupek a ohledně skutku týkajícího se ublížení na zdraví by mělo dojít ke zproštění. V případě ukládání trestu bylo navrženo uložit trest nespojený s přímým výkonem ve věznici.

6. Státní zástupce navrhl podané odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítnout, stejně tak obžalovaný učinil ve vztahu k podanému odvolání ze strany státního zástupce.
7. Obě odvolání byla podána včas, oprávněnými osobami a obsahovala veškeré náležitosti odvolání dle § 249 odst. 1 trestního řádu. Odvolací soud neshledal důvody pro odmítnutí nebo zamítnutí odvolání ve smyslu § 253 odst. 1, 3 trestního řádu. Z podnětu podaných odvolání tak odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1, 3 trestního řádu napadený rozsudek přezkoumal ohledně všech výroků, jelikož proti všem byla podána odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad.
8. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména pak s těmi, které mají zabezpečit řádné objasnění věci a právo obžalovaného na obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vA.i, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaného rozsudku, což nevytýkal státní zástupce ani obžalovaný v podaném odvolání. Nebyl proto shledán důvod pro zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

151/2021

9. Po přezkoumání věci odvolací soud konstatuje, že soud I. stupně skutková zjištění rozvedl v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu. Skutkový děj byl zjištěn správně, tj. bez důvodných pochybností, v rozsahu nutném pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 trestního řádu). Skutková zjištění odpovídají výsledkům provedeného dokazování a jsou úplná a správná a dokazování není nutno doplňovat.
10. Soud I. stupně zhodnotil důkazy, tak jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Je třeba zdůraznit, že je právem soudu I. stupně hodnotit provedené důkazy a odvolacímu soudu nepřísluší zasahovat do volného hodnocení důkazů soudu I. stupně, pokud není v rozporu se zásadami formální logiky, pokud nejde o případ důkazů opomenutých, či pokud zjištěný skutkový stav není v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Nic takového nebylo odvolacím soudem zjištěno, soud I. stupně podrobně popsal, z jakých důkazů vycházel, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a jaký je výsledek činnosti při hodnocení důkazů a nelze než uzavřít, že závěry soudu I. stupně jsou po zhodnoceném dokazování v souladu se zjištěným skutkovým stavem. Soud I. stupně detailně a podrobně popsal, z jakých důkazů vyšel při skutkových závěrech, kdy se jednalo především o výpověď svědků L. M., M.G., J.M., A. V., D. B., Z. J., výpověď obžalovaného, listiny ohledně zadržení obžalovaného a zajištění zbraně včetně příslušenství, odborná vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví balistika, informace od výrobce předmětné zbraně, protokol o ohledání místa činu, protokol o provedení domovní prohlídky, znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství.
11. Co se týká skutku pod bodem 1), zde je možno odkázat na závěry soudu I. stupně, tak jak jsou obsaženy v odůvodnění napadeného rozsudku, včetně vypořádání se s uplatněnou obhajobou obžalovaného. Odvolací soud se plně ztotožňuje se závěry soudu I. stupně, kdy na základě provedeného dokazování bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, jakou zbraň měl v užívání obžalovaný (odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví balistika, listinami ohledně zajištění zbraně a příslušenství), bylo jednoznačně prokázáno, že tuto si zakoupil v jím uváděné době a dle jeho výpovědi bylo také prokázáno, že tuto užíval ke střelbě. Po objektivní stránce tedy nevznikly jakékoliv pochybnosti při naplnění předmětné skutkové podstaty přečinu nedovoleného ozbrojování dle § 279 odst. 1 trestního zákoníku. Jednoznačně byla vyvrácena obhajoba obžalovaného ve smyslu, že nevěděl o úpravě této zbraně, resp. neznal důvod úpravy této zbraně a že nevěděl o tom, že nemůže legálně vlastnit tlumič výstřelu. Soud I. stupně se zde precizně vypořádal s touto obhajobou, kdy vzhledem ke skutečnosti, že obžalovaný užíval zbraň po delší dobu, a věděl, že je možno do nábojové komory vkládat dva druhy nábojů (včetně delších), což sám také činil, tak byl seznámen s tím, že nábojová komora je upravená a jakým způsobem, tedy za jakým účelem, a nelze mu v žádném případě uvěřit, že nevěděl o žádných nepovolených úpravách na předmětné zbraně. Už i samotný způsob nabití zbraně (od neznámého člověka bez jakýchkoliv dokladů a s tvrzením o tzv. vylepšení) považuje odvolací soud za okolnost svědčící o znalosti obžalovaného o učiněných zásazích do předmětné zbraně. Vědomost obžalovaného o učiněných zásazích do zbraně v kombinaci s vnímáním takové úpravy při střelbě, kde lze vycházet z životní zkušenosti každého lidského jedince, včetně osobní zkušenosti obžalovaného zahrnující již určité odborné znalosti z jeho dřívějšího zaměstnání a základní vojenské služby, a v kombinaci se vkládáním delších nábojů do nábojové komory ze strany obžalovaného, nezanechává pochybnost o subjektivní stránce ve formě úmyslu přímého dle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku na straně obžalovaného u přečinu nedovoleného ozbrojování dle § 279 odst. 1 trestního zákoníku. Už vůbec nelze uvěřit obžalovanému skutečnost, že by nevěděl, k čemu slouží tlumič výstřelů, když tuto zbraň užíval, mohl si tedy i uvedené ověřit. Jednoznačně bylo prokázáno, že věděl, že vlastní i tento zakázaný doplněk zbraně a vlastnit ho jako zakázaný doplněk zbraně chtěl. Pokud byl umístěn tlumič výstřelů na zbraně, zcela jasně toto bylo nepřehlédnutelné pro osobu, která v minulosti měla jakoukoliv zkušenost se zbraněmi.

151/2021

12. K opakované námitce, že by bylo nelogické, aby si obžalovaný pořizoval tlumič výstřelu, když uváděl, že si zbraň pořizoval za účelem plašení ptactva, odvolací soud konstatuje obdobně jako soud I. stupně, že toto je tvrzení obžalovaného, tedy že zbraň byla pořizena za účelem plašení ptactva, a i pokud by se tak stalo, tak samozřejmě nic nebránilo obžalovanému, aby užíval tuto zbraň i bez tlumiče výstřelů, nicméně toto tvrzení obžalovaného nic neprokazuje ohledně zjištěného skutkového stavu, včetně subjektivní stránky.
13. Odvolací soud zde konstatuje, že odvolací námitky ke skutku pod bodem 1) byly opakováním obhajoby obžalovaného, se kterou se plně vypořádal soud I. stupně, a to včetně subjektivní stránky, kdy argumentaci soudu I. stupně není třeba opakovat. Rovněž odvolání směřovalo výhradně do hodnocení důkazů, kde však nebyl shledán žádný defekt umožňující zasahovat do volného hodnocení důkazů, tak jak jej učinil soud I. stupně.
14. Správně soud I. stupně dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by předmětné úpravy na zbraní provedl sám obžalovaný.
15. Co se týká skutku pod bodem 2), i zde soud I. stupně provedl velmi rozsáhlé dokazování a toto pečlivě a detailně zhodnotil, kdy ani zde mu nelze nic vytknout a je nutno poukázat na skutečnost, že se vypořádal se všemi námitkami obhajoby, které následně obžalovaný zopakoval i před odvolacím soudem. Co se týká skutečnosti, kdy došlo ke střelbě a jakým způsobem, uvedené bylo prokázáno především výpovědí svědkyně L. M., M. G. a částečně také J. M., kdy není dán žádný důvod, pro který by nebylo možno vycházet z těchto tří svědeckých výpovědí, a tyto jednoznačně prokazují, kdy a jakým způsobem docházelo ke střelbě, tak jak je popsáno ve skutku pod bodem 2). Všechny tři svědecké výpovědi jsou v souladu a nelze na ně pohlížet jako na výpovědi nevěrohodné ani z toho důvodu, že M.G. tvrdil, že v době výstřelu byl přítomen i J.M., neboť výpovědi svědka J. M. a L. M. bylo zjištěno, že tento se dostavil před a po výstřelech. Špatné vnímání přítomnosti J. M. svědkem G. lze bez jakýchkoliv pochybností vysvětlit psychickým rozpoložením svědka G., který tam měl nezletilé děti, tudíž přítomnost svědka J. M. mu mohla splynout, když se namíste nacházel v době před výstřely a v době, kdy již řešili proběhlé výstřely. Protokolem o ohledání místa činu, protokolem o domovní prohlídce v kombinaci s odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví balistika řešící otázku stanoviště střelce, je pak jednoznačně bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že ke střelbě došlo z pozemku obžalovaného a že střelcem byl obžalovaný, neboť uvedené je také v souladu se svědeckými výpověďmi L. M., M. G., J. M., A. V. a D. B., když především svědek G. dokázal identifikovat místo, kudy střela procházela a svědek V. pak potvrdil existenci ustřelených větviček na místě, které identifikoval svědek G.. Konkrétní výstřel, který pak ohrozil L. M., popsala tato svědkyně ve shodě se svědkem J. M., který předmětnou kulku vytahoval z vrat, a s protokolem o ohledání místa činu a tato kulka pak byla podrobena příslušnému zkoumání, včetně vyhodnocování místa, kam dopadla. Pokud svědek A. V. vypověděl, že kulku vzal ze země a svědci J.M. a L. M. popsali její vytažení z vrat před příchodem policie, opět se nejedná o takový rozpor ve výpovědích, který by znamenal nevěrohodnost těchto svědeckých výpovědí, neboť zda svědek A. V. vzal kulku ze země, nebo z ruky svědka M., či zda ji tento svědek na zem následně uložil, je již takovou okolností, kterou si zúčastněné osoby ve výrazném psychickém vypětí mohou zaměňovat. Tyto tři svědecké výpovědi nejsou v rozporu, neboť svědek V. nikdy neuvedl, že by kulku z vrat vytahoval on, popsal toliko manipulaci s ní, když se nacházela již volně mimo vrata. Podstatná je zde skutečnost, že výpověď svědků M., M. je v souladu s odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví balistika, kterým byla určena otázka stanoviště střelce. Ani odvolací soud neshledává žádné pochybnosti o tom, že zpracovatel příslušného odborného vyjádření přesně znal z protokolu o ohledání místa činu místo dopadu předmětné kulky. K uvedenému lze poukázat i na fotodokumentaci zachycující vrata garáže s vypouklinou právě odpovídající popisovanému místu dopadu kulky ze strany svědků M., M., takže ani soud odvolací nemá pochybnosti o tom, kde byla zachycena kulka vystřelená ze zbraně obžalovaného.

151/2021

16. Odvolací námitka obžalovaného, že on nebyl střelcem, byla jednoznačně důkazy provedenými před soudem I. stupně a řádně zhodnocenými vyvrácena. V žádném případě nelze považovat nalezené nábojnice a kovový fragment z nemagnetického kovu na pozemku obžalovaného za důkaz, že bylo střeleno na jeho pozemek a nikoliv z jeho pozemku, neboť nábojnice nalezené na pozemku právě odpovídají střelbě z pozemku obžalovaného, a to že bylo střeleno z pozemku obžalovaného je prokázáno odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví balistika vyjadřující se ke stanovišti střelce v kombinaci se svědeckými výpověďmi svědka G. a V.. Nelze také pominout další významný důkaz, a to nalezené žebříky na pozemku obžalovaného krátce po skutku, jež jednoznačně dokladují vyvýšené místo, odkud bylo střeleno. Tyto důkazy včetně výsledků provedení ohledání místa činu ze dne 24. 6. 2020 prokazují způsob průchodu střelby z pozemku obžalovaného až ke garáži, kde se nacházela svědkyně M., neboť jednoznačně trajektorie střely odpovídá střelbě z vyvýšeného místa, což bez jakýchkoliv problémů právě umístěné žebříky umožňovaly a odpovídá místu průchodu střely, jak popsali svědci G. a V.. Nelze přehlédnout také skutečnost, že na zajištěných vzorcích z rukou obžalovaného a oděvu, vlasech, byly nalezeny povýstřelové zplodiny, byť v minimálním množství, což lze bez jakýchkoliv pochybností vysvětlit pozdním odběrem vzorků, tudíž i uvedené je důkazem svědčícím v neprospěch obžalovaného. Pokud tedy i odvolací soud shrne prokázané skutečnosti, že obžalovaný měl v minulosti již problémy s uživateli předmětné garáže v souvislosti s hlukem ze startování motocyklů, jak se k tomu slyšení svědci M. a M. vyjadřovali (stížnosti na hluk ze strany obžalovaného zaznamenala i svědkyně F. P.), v kombinaci s tím, že vlastnil zbraň, která byt' nebyla individuálně určena, že z ní došlo ke střelbě v předmětný den, tak byla určena druhově, dále v kombinaci s nálezem nábojnic na pozemku obžalovaného, v kombinaci s tím, že předmětný den a v předmětnou hodinu došlo ke střelbě z místa pozemku obžalovaného, v kombinaci s nálezem povýstřelových zplodin na rukou, oděvu, vlasech obžalovaného, v kombinaci se snahou obžalovaného odklidit z místa činu předmětnou zbraň, je třeba se zcela ztotožnit se závěry soudu I. stupně ohledně skutkových zjištění. Na tyto závěry odvolací soud plně odkazuje, není třeba je opakovat, soud I. stupně se v napadeném rozsudku nepomněl vypořádat s žádnou částí uplatněné obhajoby.
17. Pokud se obžalovaný hájí, že je nesmysl, aby užil tlumič při střelbě a přitom tato střelba byla sluchově zaznamenána, uvedené není jednak nemožné a jednak pokud zaznamenali lidé střelbu, mohli zaznamenat určitý zvukový vjem, takže ani tato odvolací námitka nemůže obstát.
18. Dále je nutno upozornit na výrazné nelogičnosti obhajoby obžalovaného ohledně označení vozidla Škoda Felicie jako určitého trezoru pro předmětnou zbraň, neboť dle protokolu o domovní prohlídce se nacházely náboje i na jiných místech než ve vozidle Škoda Felicie, konkrétně ve sklepě domu obžalovaného, čímž je vyvrácena tato obhajoba obžalovaného a naopak je tím prokázáno, a to v kombinaci se způsobem jízdy po střelbě a způsobem odvozu zbraně, že se obžalovaný snažil zbavit důkazního materiálu, což vyplývá i ze způsobu chování obžalovaného při zadržení, tak jak byl popsán zasahujícími policisty.
19. O odborném vyjádření z oboru kriminalistika odvětví balistika, kde se Odbor kriminalistické techniky a expertízy PČR KŘ Policie Jihomoravského kraje podrobně věnuje otázce určení stanoviště střelce, a popisuje způsob rekonstrukce dráhy střely, ani odvolací soud stejně jako soud I. stupně nemá žádné pochybnosti. Zpracovatelé tohoto odborného vyjádření detailně popsali způsob určení směru střelby, úhlu, zabývali se také přesně místem dopadu i místem výstřelu, tudíž ani tato odvolací námitka uvádějící, že tento závěr byl učiněn mimo rozsah akreditace, nemůže obstát.
20. Námitce, že je nepřezkoumatelné i odborné vyjádření ohledně kinetické energie střely, nelze také přisvědčit, neboť toto odborné vyjádření vychází z konkrétního zkoumání předložené zbraně, včetně zkušebních výstřelů, kdy jsou také závěry učiněny ve světle odborné literatury vztahující se ke kritériu ranivosti střel a odvolacím soudem nebyly zjištěny žádné rozpory mezi tímto odborným vyjádřením a ostatními provedenými důkazy, a to ani znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví,

151/2021

odvětví soudního lékařství, neboť tento se samozřejmě zabývá vznikem možného zranění při použití zjištěné zbraně, nicméně tento znalecký posudek nemůže nikterak stanovit bez jakýchkoliv pochybností subjektivní stránku skutku, neboť toto musel učinit soud I. stupně, a to při vyhodnocení všech provedených důkazů.

21. Soud I. stupně se také detailně zabýval naplněním subjektivní stránky u zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu a dospěl ke správným závěrům stanovujícím zde úmysl nepřímý dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Zde se lze plně ztotožnit se závěry soudu I. stupně, že byl obžalovaný upozorňován jednak hlukem ze startujícího motocyklu na přítomnost osob na místě, jehož směrem střílel, a jednak i křikem svědka G., a přesto na toto místo střílel, takže byl jednoznačně srozuměn s tím, že střelnou zbraní, kterou užívá, a zná její účinky (tedy s dostatečnou energií), může způsobit vážná poranění, tak jak jsou stanoveny závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, tedy, že může způsobit těžkou újmu na zdraví. Navíc nelze pominout skutečnost, že obžalovaný věděl, jak vypadá místo dopadu střel, přes která místa střelí, že se tam vždy mohou pohybovat lidé, neboť se jednalo o místa veřejnosti přístupná. Obžalovaný byl tedy minimálně srozuměn s tím, že kteroukoliv ranou může způsobit těžkou újmu na zdraví v podobě vážných zranění důležitých orgánů osob, které se na místě nacházely a pro případ, že je způsobí, byl s tím takto srozuměn, a to, že nedošlo k žádnému závažnému následku, již bylo na vůli obžalovaného zcela nezávislé, kdy minimálně střela, která byla zachycena co do dopadu ve výšce hlavy svědkyně M., která seděla, tak i v případě stojící osoby mohlo dojít k velmi vážným zraněním naplňujícím znak těžké újmy na zdraví. Vzhledem k místu dopadu střelbě je zjevné, že obžalovaný střílel nikoliv na hlavy stojících osob, ale do úrovně níž, tedy úrovně trupu, čímž je prokázáno minimálně srozumění se způsobením těžké újmy na zdraví, tedy vážných následků takové střelby, ale není již prokázáno jeho srozumění s možností usmrtit dané osoby, proto soud I. stupně správně nekvalifikoval jednání obžalovaného jako pokus vraždy, ale jen jako pokus těžkého ublížení na zdraví dle ustanovení § 145 odst. 1 trestního zákoníku.
22. I zde tedy směřovalo odvolání obžalovaného do hodnocení důkazů soudem I. stupně, které proběhlo zcela dle zákona, a bylo opakovaním obhajoby, se kterou se vypořádal již soud I. stupně.
23. Jak již bylo shora konstatováno, soud I. stupně po provedeném dokazování, v němž nebylo shledáno žádné pochybení, dospěl také ke správným závěrům o právní kvalifikaci a řádně kvalifikoval jednání obžalovaného pod bodem 1) jako přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku a pod bodem 2) jako zločin těžkého ublížení na zdraví ve stádiu pokusu podle § 145 trestního zákoníku ve spojení s § 21 odst. 1 trestního zákoníku. K subjektivní stránce se odvolací soud vyjadřoval již shora a je možno plně odkázat na závěry soudu I. stupně, tak jak jsou pojaty v odstavci 37 až 41 odůvodnění napadeného rozsudku. Soud I. stupně podrobně rozepsal úvahy ohledně existence úmyslu přímého u přečinu nedovoleného ozbrojování a úmyslu nepřímého u přečinu těžkého ublížení na zdraví, kdy s těmito se lze zcela ztotožnit. Závěry soudu I. stupně ohledně prokázání srozumění na straně obžalovaného se způsobením následků spočívajících ve vážných zraněních v případě u skutku pod bodem 2) je také vyvrácením odvolacích námitek státního zástupce, neboť žádný z provedených důkazů samostatně či v kombinaci s ostatními důkazy jednoznačně nepřekonává hranici složky vědomostní ke složce srozumění se škodlivým následkem spočívajícím ve smrti nějaké osoby, ale zcela jednoznačně veškeré provedené dokazování prokazuje srozumění se vznikem možných vážných následků v případě užití střelby, což vyplývá i z běžné lidské znalosti o možných následcích střelných zranění.
24. Při úvahách o druhu a výši trestu soud I. stupně vyšel ze všech hledisek uvedených v § 37 až § 39 trestního zákoníku. Zabýval se okolnostmi polehčujícími, přitěžujícími, okolnostmi případu, poměry a osobou pachatele. Trest byl ukládán jako úhrnný v sazbě od 3 do 10 let a uložený trest v trvání 3,5 roku je trestem zcela odpovídajícím, nelze o něm uzavřít, že by se jednalo o trest nepřiměřeně přísný, a to ani přes dosavadní řádný život obžalovaného a absenci vzniku škodlivého následku v podobě těžké újmy na zdraví. Nezpůsobení vážných následků střelby je totiž jen dílem

151/2021

okolností, které již byly na vůli obžalovaného nezávislé. Je možno také souhlasit s úvahou soudu I. stupně, že je nutno již ukládat trest v této délce, a to především s ohledem na odsouzení obžalovaného za spáchání dvou trestných činů, kdy především zločin těžkého ublížení na zdraví směřuje proti významnému zájmu, který je chráněn trestním zákoníkem, a to konkrétně životu a zdraví lidského jedince. Soud I. stupně také nepřehlédl způsob spáchání skutku pod bodem 2), tedy opakovanou střelbu, a také tu skutečnost, že obžalovaný se skutku 2) dopustil ze zcela banální příčiny - vyřešení hluku na místě samém. Nebyly shledány žádné důvody pro možnost postupu dle ustanovení § 58 trestního zákoníku a tedy pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody. Pouze skutečnost, že obžalovaný žije nyní řádným životem, je začleněn do společnosti jako řádně pracující občan, neznamená, že by bylo nutno toto zohlednit v uloženém trestu tak, aby byl uložen jiný druh trestu nespojený s trestem odnětí svobody ve věznicí. Žádné pochybení také nebylo shledáno při zařazení obžalovaného pro výkon trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou a při uložení trestu propadnutí věcí, neboť se ve všech případech jedná o věci náležející obžalovanému, které jsou nástrojem trestné činnosti.

25. Co se týká podaného odvolání státního zástupce, ani tomuto nemohl odvolací soud vyhovět, kdy je nutno poukázat na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 2. 2020, č.j. 3Ntd 1/2020-210, ve kterém se tento soud zabýval právě subjektivní stránkou - úmyslem přímým či nepřímým v případě zločinu vraždy, a kde poukazuje na nutnost prokázání chťení obžalovaného usmrtit člověka či vědomosti, že takový následek může způsobit, i když ho způsobit nechtěl, tedy, zda byl či nebyl s takovým následkem srozuměn. V řízení před soudem skutečně došlo ke zjištění vzdálenosti střelce od místa dopadu střely, která činí přibližně 35m, ale nelze se ztotožnit se závěry státního zástupce, že tato vzdálenost jednoznačně prokazuje úmysl přímý či nepřímý usmrtit člověka na straně obžalovaného, neboť nelze tady vidět pouze účinnost použité zbraně, která samozřejmě byla schopna usmrtit člověka, ale je třeba ji zhodnotit s ostatními provedenými důkazy a celkovými skutkovými závěry. Bylo prokázáno, že došlo ze strany obžalovaného ke střelbě z vyvýšeného místa z pozemku obžalovaného přes výraznou vzdálenost asi 35m, a to terémem s překážkami viditelnosti, kdy k orientaci obžalovanému tak sloužila zjevně i znalost oblasti a zvuk ozývající se z místa dopadu střelby. Takový způsob střelby nemůže bez dalších důkazů prokázat úmysl přímý či nepřímý usmrtit člověka. V případě právní kvalifikace skutku jako vraždy ve stádiu pokusu by se muselo jednat o výrazně kratší vzdálenost, jasnou viditelnost s možností jednoznačného zamíření na poškozenou osobu. Ani určitou znalostí obžalovaného o výskytu lidí na místě, kam směřovala střelba, není dáno srozumění obžalovaného se škodlivým následkem v podobě smrti jiného člověka, když obžalovaný střelil přibližně do výšky 127 cm, takže nemířil do oblasti hlavy, ale spíše do oblasti trupu, což je skutečnost svědčící nikoliv o srozumění s následkem způsobení smrti, ale o srozumění se způsobením vážných poranění. Odvolací soud zde shodně jako soud I. stupně nevidí prokázání subjektivní stránky ve formě úmyslu přímého či nepřímého způsobit smrt jiného člověka právě z důvodu vzdálenosti mezi obžalovaným a místem dopadu střely a složitostí terénu, kterým střela procházela, ale vidí zde jednoznačně prokázání úmyslu nepřímého ohledně způsobení vážného zranění, respektive srozumění se způsobením vážného zranění člověka. Znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví balistika, pracovaly se vzdáleností 35m a jak uzavřel Vrchní soud v Olomouci, a je nutno s ním souhlasit, není těmito důkazy prokázán úmysl přímý či nepřímý obžalovaného usmrtit jinou osobu. Dle názoru odvolacího soudu nedošlo ke změně důkazní situace, která by umožňovala postup navržený státním zástupcem, tedy opětovné předložení věci Vrchnímu soudu v Olomouci za účelem rozhodnutí věcné příslušnosti soudu, když byla toliko potvrzena vzdálenost střelby uvedená ve znaleckém posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a odborném vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví balistika.
26. I odvolání státního zástupce je odvoláním směřujícím do hodnocení důkazů soudem I. stupně, do kterého však nelze zasahovat ze strany soudu odvolacího, neboť k tomu nejsou dány zákonné podmínky.

151/2021

27. Vzhledem k tomu, že odvolacím soudem nebyla podaná odvolání shledána za důvodná, bylo postupováno dle ustanovení § 256 trestního řádu a obě podaná odvolání byla zamítnuta.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 tr. řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání **činí 10.000,- Kč.** (§ 3a vyhl. č. 312/1995 Sb.).

Brno 12. ledna 2021

JUDr. Andrea Svobodová v.r.
předsedkyně senátu